

O Întâlnire Ratată

de Gelu Arcadie Murariu

Sunt întâlniri și întâlniri, atât pe paginile Scripturii, cât și în viața personală a credincioșilor, pe care nu puțini eșuează a le recunoaște ca atare, spre paguba lor. Uneori întâlnirea este poruncită de Sus, cum am văzut în meditațiile anterioare (vezi și Fapte 9:11; 10:5; 8:26-27), alteori are loc ca răspuns la rugăciune (robul lui Avraam și Rebeca), poate lua aparența unei simple coincidențe (Ana și pruncul Isus; 2:38), poate părea rezultatul unor circumstanțe (Iosif și frații săi în Egipt, ca rezultat al foametei), și așa mai departe.

Cu totul distinctă este întâlnirea pe care Samuel i-o dă lui Saul, când îi spune, *“Apoi să te pogori înaintea mea la Ghilgal, și eu mă voi pogori la tine ... Să mă aștepti șapte zile acolo, până voi ajunge eu la tine...”* (1 Samuel 10:8). Nu-mi amintesc de vreo altă întâlnire între doi oameni, care să fi fost condiționată de o perioadă de așteptare, ca cea poruncită de Samuel. Profetul pretindea împăratului ales al lui Israel să sosească la locul întâlnirii cu o săptămână înaintea lui și să-l aștepte acolo. Cu adevărat, o întâlnire ciudată!

Recitind versetul citat, găsim în el o poruncă (întâlnirea), o condiție (așteptarea) și o promisiune (*“și-ți voi spune ce ai să faci”*, 10:8). Mai cu seamă promisiunea mi se pare de o importanță aparte. A-ți spune Dumnezeu, prin profetul Său, ce ai de făcut, este un har de care nu mulți oameni au parte, cu deosebire necesar lui Saul, căruia-i lipsea o experiență în guvernare, acumulată și transmisă de înaintași, el fiind primul împărat al națiunii. În ziua ungerii sale, ca o arvună a făgăduințelor, profetul îi spusese lui Saul, la despărțire, tot ce avea să i se întâmple pe drumul de întoarcere acasă, *“și toate semnele acestea s-au împlinit în aceeași zi”* (1 Samuel 10:9).

Vremea trece însă, lucrurile prezise de profet se întâmplă întocmai pentru o vreme, apoi nori negri de furtună încep a se învâlmăși amenințatori pe cerul țării. Scadența se apropie pe nesimțite pentru tânărul împărat, și focul se încinge în cuptorul încercării. Cu cât mai înaltă misiunea încredințată, cu atât mai greu testul prin care omul este cântărit.

Se spune că, în secolul al unsprezecelea, regele Henrik al Bavariei, sătul de viața de curte și presiunile poziției de monarh, se duse la Richard, starețul mănăstirii din apropierea palatului, și ceru să fie primit în viața monahală, hotărât să-și petreacă restul vieții în mănăstire, ca simplu călugăr.

- “Înțelegi măriia ta”, i se adresa starețul, “că în mănăstire cerința de bază este ascultarea necondiționată?”

- “Înțeleg”, răspunse regele. “Voi asculta de dumneata, după cum te va călăuzi Christos”.

- “Dacă-i așa, am să-ți spun acum ce să faci”, continuă Richard. “Întoarce-te la tron și slujește cu credincioșie lui Dumnezeu acolo unde te-a pus”.

După moartea regelui, pe piatra funerară a mormântului său au fost săpate aceste cuvinte, “Prin ascultare a învățat regele să domnească”.

Pentru Saul, testul vine tocmai de unde venea și primejdia pentru supușii împărăției, căci *“Filistenii s-au strâns să lupte cu Israel”*. Cum avea să reacționeze împăratul în fața crizei iminente și încotro avea să-și îndrepte privirile după ajutor? În jurul lui situația era disperată, *“Bărbații lui Israel s-au văzut la strâmtoare, căci erau strânși de aproape și s-au ascuns”*, care pe unde a putut, în timp ce *“Unii Evrei au trecut Iordanul”*, fugind de primejdie. Între timp, *“Saul era tot la Ghilgal și tot poporul de lângă el tremura”*.

Ghilgal fusese desemnat ca loc de întâlnire, unde Saul trebuia să aștepte pe Samuel timp de șapte zile. Saul face tocmai lucrul cerut de la el, până într-a șaptea zi, dar cum *“Samuel nu venea la Ghilgal și poporul se împrăștia de lângă Saul”*, situația se complică. Era ziua sorocită pentru întâlnire, filistenii amenințau cu invazia, împăratul se vedea strâns din toate părțile, în timp ce luptătorii lui dezertau cu grămada. Tensiunea creștea cu fiecare ceas, Saul nu zărea nici o portiță de scăpare și speranța de a-l vedea pe Samuel sosind scădea vertiginos. O decizie se impunea fără zăbavă; a continua să aștepte cu credință în promisiunea omului lui Dumnezeu, ori a-și lua soarta în mâini proprii, ceea ce presupunea asumarea unor drepturi care nu-i reveneau.

Mi-a rămas în memorie mărturia unui credincios, auzită cu mulți ani în urmă în biserică. Nu-mi aduc aminte detaliile istoriei lui, nici situația prin care fusese încrcat, dar mesajul a rămas cu mine pentru

totdeauna. Izbăvirea lui Dumnezeu pare să întârzie, uneori până în ceasul al doisprezecelea, împinsă parcă dincolo de puterea noastră de a îndura, tocmai cum au decurs lucrurile în cazul creștinului respectiv. Tentat în fiecare zi să abandoneze așteptarea intervenției lui Dumnezeu, omul a strâns din dinți, a răbdare, a acceptat voia lui Dumnezeu și, în ultima clipă, a văzut cu ochii izbăvirea, pregătită de mult și împlinită la timp, după orologiul ceresc.

Oricât ne-am agita, oricât am căuta soluții și ajutor în altă parte, nimic nu ajută. Dumnezeu își are planul, cântarul și calendarul Lui, iar noi avem suficientă cunoștință biblică spre a înțelege că ni se cere doar așteptare în credință, căci *“dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit”* (Habacuc 2:3). Epistola către Evrei ne amintește, în doar câteva cuvinte, secretul biruinței în situații limită și condiționarea făgăduințelor, *“Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit”* (10:35-36).

Așa cum vedem noi retrospectiv situația, înțelegem că întârzierea profetului însemna testul credinței lui Saul. Dar omul în cauză nu mai vede lucrurile cu claritatea prevestită în versetele 10:6-7. Ochii împăratului nu mai văd decât primejdia. Alternativele sunt numai două - acum sau niciodată. Era perfect conștient că, fără luptătorii care dezertau cu grămada, n-avea șanse în fața filistenilor, iar teama ce cuprinsese toată țara adăuga un efect paralizant asupra lui. Își amintește de jertfele promise de profet și se agață cu disperare de această idee, *“Atunci, împăratul a zis, ‘Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire’ și a jertfit arderea de tot”*, în locul lui Samuel.

Credința se exprimă pe sine și se probează prin ascultare. Credința și ascultarea Îl onorează pe Dumnezeu și, la rândul lor, sunt onorate de El. Nate Saint, unul din cei cinci misionari uciși de indienii Auca din Ecuador prin anii 50, mărturisea că viața lui nu s-a schimbat cu adevărat până când n-a înțeles și acceptat faptul că ascultarea nu este o opțiune de moment, ci o decizie de nestrămutat, făcută în avans.

Când biruința constă în ascultare, oamenii continuă a se uita la circumstanțe. Vrăjmașul care ne înfruntă poate fi un om, o lege nedreaptă, o persecuție, o boală, sau orice fel de circumstanță împotrivoare. O jertfă adusă lui Dumnezeu nu e primită, când e destinată a fi un substitut pentru ascultare, căci *“Ascultarea face mai mult decât jertfele...”* (15:22). Adevărata jertfă la îndemâna lui Saul a fost ascultarea, care însemna credința în cuvintele profetului, răbdare și așteptare. Nu ne grăbim a-l condamna pe Saul pentru neascultarea lui, ca să nu ne osândim singuri, știindu-ne pe noi înșine vinovați de atitudini similare, în felul cum ne raportăm la poruncile lui Dumnezeu. Concluzia cea mai profitabilă a istoriei lui Saul ar fi să învățăm lecția de învățat.

Stăpânul are drept să testeze pe rob, iar acesta are libertatea să nu asculte, dar nu fără să sufere consecințele deciziilor sale. Ascultarea mai ascunde un mare secret. Ea nu înseamnă doar credință, ci și dragoste (Ioan 14:15, 21). Apoi, ascultarea, ca multe aspecte ale vieții creștine, este o chestiune de alegere; a nu asculta de Dumnezeu înseamnă, automat, a asculta de vrăjmașul lui Dumnezeu. Ca dovadă, aflăm din versetul 28:6 că Dumnezeu sistase orice comunicare cu Saul, *“Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci”*. Disperat și confuz, Saul apelează atunci la ocultism.

Neascultarea lui Saul, care n-a fost doar un incident singular, după cum rezultă din istoria vieții sale, și mai ales din pasajul din 1 Samuel 15:10-29, rămâne o mare pildă pentru noi. Și ezitarea credinței noastre, tradusă în neascultare, va constitui o întâlnire ratată cu Dragostea.